
Herman Høst

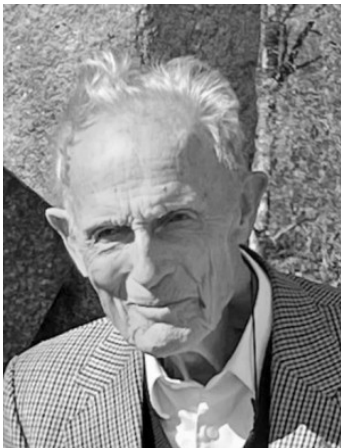
MINNEORD

SIGBJØRN SMELAND

STEIN KAASA

JAN FOLKVARD EVENSEN

STEIN KVALØY

Vår gode kollega og nestor innen norsk onkologi, professor Herman Høst, døde 14. september, 97 år gammel.

Han ble utdannet lege i 1951 og fast ansatt på Radiumhospitalet fra 1958. Han var leder og professor ved Kreftavdelingen fra 1976 til han gikk av med pensjon i 1996.

Herman har hatt meget stor betydning for utviklingen i norsk onkologi, og var sentral da spesialiteten onkologi ble etablert i 1982. Det økte interessen for feltet, og han bidro sterkt til at faget fikk en tydelig akademisk profil.

Herman var en initiator og inspirator som bidro til betydelig forskningsaktivitet på Radiumhospitalet. Han rådet oss unge leger til å ta en doktorgrad. Han så verdien av translasjonsforskning, og flere av oss fikk vår forskningsutdanning på Institutt for kreftforskning. Herman bidro til å skape en generasjon av forskningskompetente klinikere.

Han hadde selv en betydelig forskerkarriere. I sitt doktorarbeid fra 1966 avklarte han forskjellen i bivirkning mellom to slags derivater av sennepsgass. Senere påviste han nytteverdien av postoperativ strålebehandling av brystkreft. Et viktig funn var at hjertet ble skadet av strålingen, noe som senere ble tatt til følge i utformingen av strålefeltene. Han hadde bred oversikt over onkologien. Hovedinteressen hans var lymfekreft, og han bidro til at kurativ behandling av Hodgkins lymfom tidlig ble innført i Norge.

Herman var en myndig leder med naturlig autoritet som vi hadde stor respekt for. Han var tydelig, direkte og fattet seg alltid i korthet, men han var likevel uformell og med humoristisk sans. Han brydde seg om personalet, og kunne spørre oss om hvordan vi opplevde arbeidssituasjonen og hvordan det gikk med familien. Han var en synlig leder som var rundt på avdelingen. Han deltok på visittgang til pasientene, stilte fornuftige spørsmål og ga ofte gode råd basert på sine store kunnskaper og lange erfaring som kreftlege.

Han var ikke redd for å gi unge leger tidlig ansvar, noe som bidro til faglig utvikling og evne til å ta beslutninger. Mange opplevde stor frihetsgrad til å foreslå behandlinger basert på evidens, til å starte studier og prosjekter, som også gjorde hverdagen spennende.

I Hermans tid var det en betydelig underkapasitet for kreftbehandling i Norge, og pasienter måtte ofte reise langt for å få spesialisert kreftbehandling. Han så nytten av å etablere regionale kreftsentre i Trondheim og Tromsø, som i starten ble bemannet fra Radiumhospitalet. Strategien har lyktes. I dag har vi sterke onkologiske behandlingsmiljøer i alle landets fire helseregioner.

Vi lyser fred over hans minne.

Publisert: 6. november 2023. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.0671

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.